

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget til ændring af lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. tager alene sigte på at indskrænke landsbevillingsnævnets kompetence og fremsættes på baggrund af den debat, der har været omkring landsbevillingsnævnets virksomhed, og som på det seneste har taget til. Det er fra forskellig side anført, at der, ved at nævnet i vidt omfang omgør kommunalbestyrelsernes afgørelser om afslag på ansøgninger om alkoholbevilling, sker en tilsidesættelse af det kommunale selvstyre, og at forøgelsen af antallet af restaurationer med alkoholbevilling giver ædruelighedsmæssige problemer.

Indtil restaurationsloven af 1970 blev bevilling i købstæderne givet af et af kommunalbestyrelsen nedsat bevillingsnævn, hvis afgørelse var endelig. På landet blev bevilling givet af amtsrådet efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Hvis amtsrådet nægtede at give bevilling, kunne afslaget indankes for handelsministeren, der traf den endelige afgørelse.

Efter lovens § 11, stk. 1, gives alkoholbevilling af kommunalbestyrelsen, og bevillingen gælder i almindelighed for et tidsrum af 8 år. Efter lovens § 11, stk. 2, kan kommunalbestyrelsens afslag på at give eller forny en alkoholbevilling indbringes for landsbevillingsnævnet, der blev oprettet ved lovændringen i 1970.

Bl.a. fra Kommunernes Landsforening mødte landsbevillingsnævnets virksomhed meget snart kritik, og der blev under udvalgsarbejdet forud for lovændringen i 1978 fremsat ønske om, at loven blev ændret, således at kommunalbestyrelsernes opfattelse af, om bevilling bør gives eller ikke, blev tillagt en ganske særlig vægt. Samtidig var der ønske om, at loven skulle indeholde nærmere bestemmelser om, hvorledes samfundsmæssige, ædruelighedsmæssige og dermed sammenhængende hensyn skulle iagttages i forbindelse med ansøgninger om alkoholbevilling.

Ved lov nr. 140 af 29. marts 1978 blev restaurationsloven ændret i overensstemmelse med de

fremsatte ønsker. Der blev samtidig indført den regel, at afgørelser, der er truffet af en kommunalbestyrelse med alle tilstedeværende medlemmers stemmer, kun kan ændres af landsbevillingsnævnet ved en afgørelse, hvorom samtlige medlemmer er enige.

Ved restaurationslovens § 14, stk. 3, blev der givet regler om, hvilke forhold bevillingsmyndighederne skulle tilgodese ved vurdering af ansøgninger om alkoholbevilling, og det blev bestemt, at handelsministeren skulle fastsætte nærmere retningslinier herfor.

Retningslinierne er fastsat i ministeriets cirkulære nr. 73 af 26. april 1978.

Ved cirkulæreskrivelse nr. 66 af 5. april 1982 har ministeriet gjort bevillingsmyndighederne bekendt med nogle af de muligheder, som restaurationsloven efter ministeriets opfattelse rummer, for at bevillingsmyndighederne kan søge at sikre sig, at bevillingshavere har en vandel, økonomisk soliditet og forretningsmæssig kvalifikation, der borger for en betryggende restaurationsdrift.

Også efter lovændringen i 1978 har landsbevillingsnævnet i vidt omfang omgjort kommunalbestyrelsernes afgørelser. Således blev der i 1983 indbragt 60 afgørelser for landsbevillingsnævnet, hvoraf 26 blev omgjort, i 1984 blev der indbragt 52 afgørelser, hvoraf 24 blev omgjort, og i 1985 indbragtes 55 afgørelser, hvoraf 32 blev omgjort. Af de i 1985 indbragte sager var de 44 truffet af en kommunalbestyrelse med alle tilstedeværende medlemmers stemmer, og nævnet omgjorde 21 af dem.

I mange tilfælde har landsbevillingsnævnet dog givet en alkoholbevilling med begrænsninger, f.eks. således at der fastsættes en prøvetid på 2 år og alene tillades servering af øl i skatteklasse I og bordvine.

Debatten omkring landsbevillingsnævnets virksomhed og kritikken af nævnets mange omgørelser af kommunale afslag på ansøgninger om alkoholbevilling er fortsat og har i første række samlet sig om det rimelige i, at en central myndighed kan ændre afgørelser truffet af enige kommunalbesty-